

overfor Myndigheden og Myndighedens Ret ligeoverfor Borgeren. Nu komme vi da til Udredelsen af disse Pengemidler etc., og der er det, som sagt, min Formening, at naar der ikke bliver, hvad jeg vil kalde et Statspolitii i Forbindelse med et Communepolitii, saa have vi ingen Grund til at give en eneste Skilling dertil, og saa vilde det være uklogt, om vi gjorde det; med Domstolene er det en anden Ting, thi dem have vi paa en vis Maade faaet Betaling for at holde.

Naar jeg nu tager fat paa Vedtægten, og jeg har allerede behandlet flere af dens Bestemmelser, saa finder jeg blandt en af dens første Paragrapher en, der ogsaa findes i Lovudkastet, men sammenligner jeg dem med hinanden, finder jeg, at de aldeles ikke stemme med hinanden; i det Hele staaer der Ting i Vedtægten, som man skulde troe aldeles ikke kunde komme der, medens der paa den anden Side er Ting, som man skulde synes passende maatte kunne optages deri, uden at de dog findes der; men da Vedtægten, som jeg har forstaaet det, kun foreligger som oplysende Bilag, skal jeg ikke videre gaae ind derpaa. Jeg kommer da til de to Paragrapher, som egentlig have givet Anledning til, at jeg kom til at begjære Ordet, nemlig §§ 13 og 14. § 13 slutter med: „Politifergeanterne og Politiconstablerne indøves efter militair Stik og Brug,“ og det var utvivlsomt dette, som bragte det ærede Medlem (Fallefen), der vilde have, at Vedkommende skulde kunne aftjene deres Værnepligt i Politicorpset, paa Glattis og til at henvise til Takt. Det er ganske vist, at man kan skaffe Takt i Militairvæsenet, den staffles der ved Trommen; den Takt derimod, hvorom der her er Spørgsmaal, den maa man see om man kan finde, thi den kan ikke saaledes staffles paa militairviis. Det ærede Medlem sagde, at det dog ikke kunde være Meningen, at de kun skulde lære at komme til at tage til Huen og gaae i rigtigt smukke Skridt; nei, det kan vistnok ikke være Meningen, og dog er det egentlig det Æneste, det ærede Medlem kan søge igjennem militair Opklæring; det er det, Exerccer-skolen gaaer ud paa, og man kan ikke bringe

det videre der. Men hvad naaer man forøvrigt derved? Man naaer blot, at den Mand, der skulde kunne og ellers er vant til at bruge sine to Hænder, er bleven saa vant til at vise Respekt med den ene, at han i Umindelighed er eenarmet. Der er Intet saa fordærveligt for den Mand, der skal bruges i det daglige Liv, som den idelige Hilsen, han lærer i Exerccer-skolen, og skal jeg derfor raade de Herrer, der faae med Ordningen af dette Politicorps at gjøre, vil jeg raade dem til ikke at lade det dressere paa militairviis. Der skal naturligtviis iagttages Omhyggelighed ved Valget af Personerne, og hovedsagelig maa man sørge for at faae fornuftige Mennecker; dog skal man ikke frygte for, om de ere lidt hidfige; thi Hidfigheden kan der let blive Veilighed til at aflægge, saa at de nok ville blive sagtmødige; derimod skal man være yderst vaerksom med at tage phlegmatiste Folk; thi de blive fede og gjøre slet Tjeneste. Naar man i det Hele her taler om denne store Sagtmødighed, der skal lægges for Dagen, saa er den Sagtmødighed, man skal have, alene den, der bestaaer dert, at man kan lære at benytte sin Hestighed saaledes, at man kun drives af Pligtfølelse, thi kun med en vis Grad af Hestighed, styret af Pligtfølelse, kan der udrettes noget Stort. Og hvad nu blandt Andet Krigsvæsenet angaaer, da kræver det Hestighed; thi at kæmpe Lidensskaben formeget i Krigstid fører ikke altid til et godt Resultat. Nu komme vi til § 14. Dersom den nogenstunde kommer offentlig frem i den Skikkelse, den her har, saa har den i den Grad undergravet Politiet, at det ikke nogenstunde kan bestaae. Det er smukke Raad og Tanker, der indeholdes i den, det kan man ikke nægte, men det er ikke Noget at sætte i en Vedtægt, ja ikke engang i en offentliggjort Instruz. Hvad er det at sige, at Politiet skal selv ved Fornærmelser, ikke lade sig henrive til Hidfighed eller Grovhed? Det er ganske vist, at det burde være saaledes, men derfor skal man dog ikke gaae hen og sige til Enhver: Der staaer en Mand, som ikke skal kunne blive hidfig og grov, og for at nævne et Exempel paa, hvad Sligt kan føre til, skal jeg blot anføre, at jeg selv engang har seet, at man paa Gaden